

(א) [עיונינו י: יב: עג: עד.]; (ב) [ג'ל מוס, א] יבמות ע"ג; (ד) סוכה מג"ג, א' שמות לד, טו וד קד.

◆◆◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שם אן מלא: (ב) תוס' ד"ה מי גרס וכו' מותר לנטול בכורו דהא רב: (ג) ד"ה לא לכל וכו' וה"פ לא לכל מלוא: (ד) ד"ה למחמר וכו' אלא למכשירי: (ה) ד"ה ושוין וכו' לזילות ומזוה' אם עבר: (ו) בא"ר אכל זאיית ומזוה' כ"ל ומצת סוכה נמחק:

◆◆◆

גליון הש"ס

גמ' לא לכל א"ר"א מבשריי מצוה. ע"י גמ' בני תיב' בסוף הספד נלקטו: רש"י ד"ה ושע"י ליה ל"א וכו' מופנה הוא הדיא דקני. ע"י גכ"ש יבמות דף ע' ע"ב ד"ה ושע"י ל"י ל"א יע"י: תוס' ד"ה אפשי' וכו' דאיכא ל"ב' בעירובין. ע"י עירובין דף עג ע"ב תוס' ד"ה אלא פשיטא: תוס' ד"ה ושויין אלא שיה' לפחות מופא. וי"כ ש"י מוס' וכו' ע"א ד"ה לפחותא ומע"ן בשער המלך פ"ג מהל' זאיית:

◆◆◆

מוסף רש"י

בתים וחצרות פתוחין לתוכו. גמים פתוחין לאהרם ומצרות למצוי. שם אין הדין שאין גמים פתוחין אלא לתלמידיהן, וכל שלא אהמו בש"ס' ומעשה אינו אלא לפני הבה, אלא שאחרי הבה מוקף או רחבה קרי לה (עירובין ה) ותיק כיון דטע"ן פתוחים זו לזו ומעריכות יחד דק"ד פתוחים מהל' מש"י לה' (שם טז). לולב וכל מכשיריו. כלומר מקומיה ואפילו לקולאז' מן הממוצר ולאגוז (סוכה מב).

רבינו הגנאל

בתים וחצרות פתוחין לתוכו, והבא כיון שעירבו כאלו אין שם חצר וכו' וכלן בתים ינהו. ואפילו נשתתפו כיון שאין שם (בתים) [תצרות] אין שותף מועיל באוזה מבדו. כך יש לומר כי לא עירבו גמי, כיון שישן אסורין להוציא מן הבתים להצר להחשוך אותן הבתים כאלו סתומין הן שאין להם רשות להשתמש מן הבתים לתצר, והצר איכא בית לביא, לעממיה דרב הדיא מטלטלין במבוי שאין לו בית. ומפרק ג' וכלן שיטטלו בו בני החצר רשותם לבני חז, וכיון שבטטלין רשותם לגביה יש לו להוציא מן הבית לתצר, כדתנן נתנו לו רשותם וכו' מותר והם אסורים, וק"ל הוא דתנו נתנו לו רשותם ורשותם מעיקרא מקודם אש"כטיל הוא רשותא לגבייהו. ואקשינן וכו'ן שבטטלו כל בני חצר רשותם לבני חז בעשר כל בני הבתים ועל וכולן כבת אחד הן התיבות, ורב לא אמר אלא בתים ומיעוטי בתים שנים, והכא איכא שני בתים והדיא מותר רב. ופירקו עוד כגון שבני חצר בטלו רשותם מן הבקר עד חצי היום לבני רהובין בפירוטין ומחזי להו' והל'ן לגבי שמעון, בשמאז' ארובין ומשמעון שניהם מותרין בתצר זה, דהא שותפין לרב דאמר בטבלין וחזרוין ומבטלין. ואקשינן תוב סוף ט"ז בע"כ שפתור ליה להשתמש בתצר זה אסור, ואוהה העת אין שם בתצר אלא בית ארובין בלבד, ומצוי היום ולהלן בית שמעון לבדו ואין לרובאין בה רשות להשתמש, ומ"מ לא תמצא ב' בתים מותרין בתצר זה בע"כ

אחא. ופירק רב אשי פירוק אחר ואמר מי גרם לחצרות הללו הפתוחות למבוי להיאסר בהן טלטול בתים, מפני אלו הבתים שהן פתוחין לתוכן ולא עירבו, שאלו לא היו בהן בתים מותרין היו השבתים שם לטלטל בה ככולה שהן כמו קרפף שפתור השבות בו לטלטל ככולן, וגם המבוי לא נאסר בהן מטטלו אי לא מפני הבתים שהן פתוחים לתוכה ואינם. כלומר כיון שלא עירבו השבתים כאלו סתומים הם ואינם כלל. הלא אילו היו סתומין היה הטלטול מותר בהם עכשיו יהיה מותר, ועוד דברי רב אשי. ועיקר דברי רב פירושם בעירובין פרק הדר' ע' גזברי בתצר, ופירושנם שם. ומשמעין מינה דרובן פליגי ע"י שמעון דשרי דרך גגות ודרך חצירות ודרך קרפיות. ואע"כ דאמר רב הלכתא כו' שמעון בפרק כל גגות העיר רשות אחת הן, לגבי איזמל לא שרינן בני יארי גוונא, בדוהיא קייילי הילכתא דרבנן) וככלליה דרבי עקיבא דאמר כל

גסים וחלרות. שני גמים פתוחים לשתי חלרות שמים לכל חצר ושתי חלרות פתוחות למצוי: **כמאן דסתימי דמי**. דהא לגבי מצוי כמאן דסתימי הוו דהא חלרות מפסיקות בינמיים שאין הצמים מוליצי' להם: **אפשר דמנטלי**. בני הצמים שנחצר רשות שיש להם נחצר לגבי

חד מינייהו והוי כל החצר שלו ומותר להוציא מצומו לחצר: **סוף סוף גים זיכא**. בכל חצר גמים ליכא ורב צעי שני גמים לכל חצר: **אלא אמר רב אשי**. טעמא לאו משום גמים וחלרות פתוחות לתוכו הוא דרב צין עירבו צין לא עירבו מכיון דפתמי שמי חלרות למצוי ושני גמים לכל חצר תורת מצוי עליו וימתר צלמי וקורה והיינו טעמא דכי עירבו בחלרות ולא נשתתפו במצוי אסור לנטול צו וכי לא עירבו שרי: **מי גרס לתזיווס שיאסרו**. על המצוי להצריכ' שימוץ להוציא מן החלרות לתוכו: **גמים**. הוא דגרמי לו דאי לאו משום גמים הוו להו חלרות ומצוי רשות אחת דרב דאמרה להא מלתא כ"ר"ש סבירא ליה דאמר בעירובין (דף עג.) גג וחצר וקרפף ומצוי כולן רשות אחת הן ומטלטלין מזה לזה ואמר רב עלה הלכה כו' שמעון והוא שלא עירבו גמים עם החלרות דלך שמימי מאני דגמים נחצר הלךך לענין טלטול

בצמוכו נמי כי לא עירבו חלרות עם הצמים שרי דהוה להו כמו שנשתתפו צו דמי גרס לו למצוי ליאסר ולהצטרך לשימוץ גמים גרמו לו ואינם שהרי נסתלקו ממנו ומותר להוציא מן החלרות למצוי כאליו נשתתפו ונשתתפו לה מספקא לן דמותר לנטול ככולן: **לא לכל אמר רבי אליעזר**. לא בכל מכשירי מצוה אמר כן. ולקמן מפרש הי מכשירי מצוה אחת למעוטי: **שמי הלחם**. דעצרת חובת יוס הן ואין לאחזרן עד למחר:

ולא למדן רבי אליעזר. דלפסייתם דתצה שנת אלא בגזירה שוה ואי בכל מכשירי מצוה ששק"ד המצוה נהוגת בשנת אמר מכשיריה כמותה למה לי גזירה שוה: **מה הצאה האמורה צעומר מכשיריה**. דהיינו קצירה וטויהה והרקדה שלה דוחין את השנת כדאמרנין במנחות (דף עג.) בצריש קצירי רשות ילא קצירה העומר שהיא מצוה: **שכן (א) מלא קצור**. שלא לשם עומר מצוה לקצור לשמה דכתיב וקצרתם והצאתם הלךך קצירה גופה

מצוה היא תאמר צשמי הלחם שלא נאמר צהן קצירה: **לאי**. צאמת: **מצד אחד**. הצאה דעומר מופנה הצאה דשמי הלחם אינה מופנה דצריכה לגופה: **ושמעין ליה לרבי אליעזר דאמר**. גזירה שוה שאינה מופנה משני צדדיה אלא מצד אחד דמדין ממנה לה אין להשיב אצל אם יש להשיב משניצין. ובמסקנת יצמות צדקת מצות חליצה(י) שמעינן ליה דאמרה הכי דקמי חליצה בשמאל פסולה ורבי אליעזר מכשירי דלך יליף רגל רגל ממצורע ופרכינן ורבי אליעזר לא יליף ממצורע והא תניא ר"א אומר מניין לרציעה שהיא צאחן ימינת נאמר כלן אחון ונאמר להלן אחון וכו' ומשמין און און מופנה רגל רגל לא מופנה והאי לאו מופנה דקאמרנין משני צדדין קאמר דרגל דכתיב בחליצה אצטעריכא לגופה אצל מצד אחד מופנה הוא דפרשת מצורע * מופנה הוא ההיא דעני דכולהו כתיבין מצורע עשיר: **צינאו ריבויא הוא**. דהא אוהקצרתם מנחה חדשה סמך ומצי למיכתב מנווסבותיכם לחם תופה ותצינאו ימירה הוא: **למעוטי מאי**. הא דאמר רבי יוחנן לעיל לא לכל אמר רבי אליעזר למעוטי הי מכשירים **זאיית**. שלא יתלנה צטלימו בשנת כדמפרש טעמא ואזיל: **כל**

רבי אליעזר רמילה פרק תשעה עשר שבת קלא

תורה אור

אפשר דמבטלי רשות בו'. וא"ת כי עירבו חלרות נמי עם גמים מניין למימר שיש חצר למצוי כגון צטטלו אותו של חצר זה לרשות דכולהו שיש להם במצוי לבני חצר אחרת ויכולין לנטול מן החצר למצוי הא לא צעי לאקשויי * דאיכא למ"ד בעירובין

(דף סו:) אין ציטול רשות מחלצר לחצר ועוד דצלחו הכי פריך שפיר: **מפלאנא דיומא אפניא**. רב לטעמיה דאמר בשמכת

עירובין (דף סח:) מצטלין וחזרוין ומנטלין: **מי גרם להצרות**. און קי"ל דלפילו עירבו חלרות עם גמים מותר לנטול (א) דהא רב דאסר בעירבו לטעמיה דפסיק כרזי שמעון דוקא צלח עירבו אצל רבי יוחנן פסיק כר"ש צין עירבו צין לא עירבו וכו' יוחנן קי"ל: **לא רבא אמר רבי אליעזר מבשריי מצוה דוחין את השבת**. לקמן מפרש דלמח למעוטי זאיית ומזוה' וה"פ לא (א) כל מצות הנוהגות בשנת אמר ר' אליעזר שמכשירין ידחו שנת שהרי שמי הלחם כו' ומשמע לכלורה דאי לא דאשכחן דמלךך ר' אליעזר ג"ש הוה גמרינן לזאיית ומזוה' ממילה וימא' דמכשיריה דחו שנת שהרי הוא היכי שייך למילף זאיית ומזוה' ממילה דמילה דין הוא דמכשיריה דוחין שנת דהיא עצמה דוחה שנת אצל זאיית ומזוה' אין צמזנות דחיית שנת:

תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר. תימה מאי קא פריך דהיא גופה יליף מינה מה העומר שאף על פי שנאלף קצור קוצר אף שמי הלחם אם נאלף קצור קוצר ומילף מינה תרמי מכשירין וקצירה ותיךך ר"ת דהא לא דמי דמילף מינה קצירה שהרי בעצרת יהיו כל הטיטין ושעשורין קצורים ולא משמע דאחיא ג"ש אלא (י) מכשירין דדחו שנת אי"נ י"ל דהא לא מצי למימר יליף קצירה דמאיכא נפקא לן קצירת העומר דלחיא שנת מדכתיב בצריש ובקציר תשבות כדדרשנין במנחות צשליהי ר' ישמעאל

(דף עג.) מה חריש רשות אף קצירי רשות ילא קצירת העומר שהיא מצוה וגלי רחמנא דליכא למילף אלא לגבי העומר דכתיב ציה נמי קציר ולא לגבי שמי הלחם ציה כתיב צהו קציר ועל כרחיך ודאי היינו טעמא דיליף גזי עומר קצירה משום דכתיב ציה קציר דאי לאו הכי מ"ש

דיליף טפי גזי עומר מגזי שמי הלחם דהכא נמי נימא ילא קצירת שמי הלחם שהיא מצוה: **ושרוין שאם צייין מליתו בו' מ"ב בו'**. תימה מה צריך טעם לזה אלא משום דלך אשכחן דרביניהו קרא דכל אינך מלכריכין קורה לקמן דלך גמרי מהדדי ומיהו יש לומר דאיכא למילף זאיית מופנה מסוכה דמאי פרכת שכן נהוגת ציליות כצימים מוזוה' נמי נוהג ציליות כצימים וכן זאיית לרצין דפליגי עליה דרבי שמעון צפרק התכלת (מנחות דף מג.) דלך דרשי ורזאיית אותו פרט לכסות לילה אלא * פרט לכסות קומא ולהאי טעמא דפרישית דמסוכה יליף כריך לומר דזאיית (א) אם עבר זמנה צטלה דאי לאו הכי איכא למפרך מה למוכה שכן אם עבר זמנה צטלה דמסתבר דמילה אם עבר זמנה לא צטלה שאותה מילה עצמה שהוא מייחזב צשמיי הוא עושה צשמיעי שאם מל צשמיי לא היה חוזר ומל צשמיעי אצל (א) סוכה זאיית מוזוה' צלל יומא' מייחזב צהן אפילו קיימא היום חייב לקיימם למחר הלךך כשעבר היום ולא עשאת מצות היום לא יקיים עוד לעולם ואם תאמר ומסוכה היכי מצי למילף וכן כל הנך דלקמן דפריך נכתוב רחמנא צהאי וייתי הנך ויגמרו מינייה דרצנה נגמר מציבוד אצ ואם ומצנין צית המקדש דלך דחו שנת

דליתא

גרסינן באחרית פרק ר' ישמעאל אומר, העומר היה בא בשבת מג' סאין וכו', ח"י תקריב את מנחת בכורך, מה ת"ל לפי שמצות העומר להביא מן הקמה, מניין שאם לא מצא קמה יביא מן העומרין ת"ל תקריב כו', עד תקריב לפי שצמזוה' לקצור בלילה. מניין שאם קצר ביום כשר ורוחה שבת, ת"ל תקריב כל שהוא תקריב מי"מ תקריבו אפילו בשבת אפילו ביום בטומאה. ותוב תניא [בתרי"ן] שותף פרשת אמור אל הכהנים [ובפסחים עו ובמנחות עב] רבי אומר וירבר משה את מצויה זו, מה ת"ל לפי שלא למדנו שדוחין את השבת אלא הפסח והחמדי שכתבו בהן במיעוה, מניין לרבות העומר והקרב עמו, שתי הלחם והקרב עמון שידחו שבת, ת"ל וירבר משה את מצויה ה', קבעו מועד אחד לכולן, ופשוטה היא זו והלכתא כולה. ואפילו ר' אליעזר שמתיר במכשירי מצוה מודה שאם צייין טליתו ועשה מצוה בפתחו בשבת שהוא חייב. ארמרינן מי"ש היי ואוקימנא

1 דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבא אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה וביאתם את עמר ראשית קצירכם אל הבית: וקרא כג י

2 והפרתם לכם מקודרת השבת מיום הביאתכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיונה:

3 ומשבתתים תביאו לקם תנופה שהיום שני עשיריים שלל תהיונה יצמן תאפינה בכורים לקי: וקרא כג יז

◆◆◆

רב נסים גאון

פרק יש רבי אליעזר אומר. ואבתי מופנה מצד א' הוא, ושמעינן ליה לרי אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למירין ומשכירי: דע שאע"פ שלא מצאנו לרי אליעזר בפרוש שאמר דבר זה, וידועים אהנו אותו מדריכה במס' נדה בפרק המפלת (דף כג) מופנה מצד אחד לרי ישמעאל למירין ואין משיבין, לרבנן למירין ומשיבין. והואיל ורי אליעזר (א) עומד כרי ישמעאל, כי באור מוצאינן ר' יהושע חבור של ר' אליעזר אומר [ג"ו] דף סג במסנה] ישמעאל אחי, ועם זה לא נתיחד בחלוקה רבם הוא הדבר אלא ר' ישמעאל והשאר שור כולם ברבב אחד כי מופנה מצד אחד למירין ומשיבין, ידענו כי ר' אליעזר בכלל החכמים ששוו עומד וסובר בכוונה. שאילו היה חולק עליהן ברבב זה היה נזכר עם ר' ישמעאל, וכיון שלא הוזכרה החלוקה אלא בר' ישמעאל בלבד נתיבר כי ר' אליעזר אינו שוה לו ורבנן סבירא ליה. ומכין אמרו שמעינן ליה לרי אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למירין ומשיבין, לפי שכל החכמים שהיו באותו הדור שור ברבב זה חזין מרי ישמעאל שהוכר בפירוש שהוא חולק.

(א) אין הלשון מתיק ואמנם כוונתו שז"ל ר"א היה צדויו של ר' יהושע ולא אהמל דמכר כותיה כיה לאחזרו עם ר"י וינין צש"י כאן כד"ה ושמעין ויבמות קד ע"א ד"ה לא מופי זאיית.

◆◆◆

רבינו הגנאל (המשך)

מלאכה שאפשר לה לעשות מ"ש'אית דוחה את השבת, ולא להביאו מע"ש ולא הביאו אין הבאות דוחה את השבת. אפילו לענין עשיות פסח דכרת היום לא מייחזין איזמל למול בנו או עברו כדי שיתור לו לעשות פסח. ולא שבא להו לרבנן כל דרך הדין ולא דרך גגותוקרפיות וחצרות הכל אחד הוא ובכל אסור. ואשכחנן בתלמוד אי' עובדא ולא הביאוהו בשבת, דאמרנין בכל מקום (רב) עניינן לענין מלשה דע דגמרינן מיה, וזה הוא העשה, ר' שמאל בר אבדורמי הוה ליה עובדא למגוד לרב ששאנ אנשיין למיחי איזמל ליהן גגותוקרפיות שאל לרי' מונה אמר להון דיחה למחר, שאל לרי' יצחק בן אלעזר אמר להון משחוק [קנבירטין] לא אנשייתו ומיחי איזמל אנשייתו, דיחה למחר. אי"ר חייב רב אבא א"ר יוחנן לא לכל א"ר אליעזר מבשריי מצוה דוחין את השבת, שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדו ר' אליעזר אלא מנ"ש, מאמרה הבאה בעומר, שאמרו ובהבאת את עומר וגו', ונאמרה הבאה בשתי הלחם, שאמרו ממשבותיהם מביאו לחם תנופה שתיים וגו', מניין שהעומר דוחה שבת,

גרסינן באחרית פרק ר' ישמעאל אומר, העומר היה בא בשבת מג' סאין וכו', ח"י תקריב את מנחת בכורך, מה ת"ל לפי שמצות העומר להביא מן הקמה, מניין שאם לא מצא קמה יביא מן העומרין ת"ל תקריב כו', עד תקריב לפי שצמזוה' לקצור בלילה. מניין שאם קצר ביום כשר ורוחה שבת, ת"ל תקריב כל שהוא תקריב מי"מ תקריבו אפילו בשבת אפילו ביום בטומאה. ותוב תניא [בתרי"ן] שותף פרשת אמור אל הכהנים [ובפסחים עו ובמנחות עב] רבי אומר וירבר משה את מצויה זו, מה ת"ל לפי שלא למדנו שדוחין את השבת אלא הפסח והחמדי שכתבו בהן במיעוה, מניין לרבות העומר והקרב עמו, שתי הלחם והקרב עמון שידחו שבת, ת"ל וירבר משה את מצויה ה', קבעו מועד אחד לכולן, ופשוטה היא זו והלכתא כולה. ואפילו ר' אליעזר שמתיר במכשירי מצוה מודה שאם צייין טליתו ועשה מצוה בפתחו בשבת שהוא חייב. ארמרינן מי"ש היי ואוקימנא

^[1] נראה דר"ל קי"ל כ"ה' בעירובין פ"ט ע"ב דעמין רשות ממחשך. (ג) עין טיטב גיירי' כאן דהמה כל הלכות שבהי רבינו ע"ש.

1 ולקחתם לכם ביום
הראשון פרי עץ הדור כפת
תמרים וענף עץ עבת
וערבי נחל ושמתם לפני
י? אליהם שבעת ימים:
ויקרא כג מ

2 בסקת תשבו שבעת
ימים כל האורך בישראל
ישבו בסבת: ויקרא כג מב
3 ובחמשה עשר יום
לחדש הזה חג המצות לך:
שבעת ימים מצות
תאכלו: ויקרא כג ו

4 דבר אל בני ישראל
לאמר בחמשה עשר יום
לחדש השביעי הזה חג
הסקות שבעת ימים לך:
ויקרא כג לד

5 ובחדש השביעי באחד
לחדש מקרא קדש ויהי
לכם כל מלאכת עבודה לא
תעשו יום תרועה ויהי
לכם: במדבר כט א

6 והעברת שופר תרועה
בחדש השביעי בעשור
לחדש ביום הכפרים
תעבירו שופר בכל
ארצכם: ויקרא כה ט

כדאיחא צפ"ק דיצמות (דף 1). וי"ל דהכא הכי גמרי מה מנינו צהנך
שמלות נוהגות צצנת ומכשיריה דחו צצנת אף כל שמלות נוהגות
צצנת מכשיריה דחו צצנת הלכך לא שייך למילף מכיבוד דהיינו המלוה
עלמה ולא מכשיריה דשחוט לי צצנ לי היינו כיבוד עלמו כשמתקן

לו מאלכו והצנין נמי הו מלוה אחת
שלוה הקדוש צרוך הוא לצנות צנת
המקדש: **סד"א** נירף שבעת ימים
משבעת ימים מסוכה. וא"ת היכי מסק
אדעמיה לדון ג"ש הא אין אדם דן
ג"ש מעמנו אא"כ למדה מרבו וי"ל
דשמא בעלמא מימנה למדרש: **קמ"ו**.
ולא ידענא השתא האי
שבעת ימים למאי אחיא

דאע"ג דרשנין צפ"ק דפסקים (דף 1).
מה שביעי שביעי לחג אף ראשון
ראשון לחג הא איכא למידרש משצעה
בלא ימים:

שבן טעון ארבעה מינים. אף
על גב דעומר ושתי הלחם
נמי מצויין עמהן כצעים ויין לניסוך
ושמן למנחות שאני ד' מינין שזולב
דמעצבין זה את זה כדאמר צפרק
הקומץ (מנחות 97 טו). וצפרק התכלת
(שם 97 מה): [אמרין] הכצעים אין
מעצבין לא את העומר ולא את שתי
הלחם (י) והיינו טעון ד' מינין שאין מנחות
זולב כלל בלא ד' מינין אזל צאלו יכולה
להיות מנחותן בלא ד' מינין. ה"ר צ
פור"ת: **אי מעומר בו**. הכא לא
דייקא תלמודא למילף מביניהו דהכי
אורחיה דתלמודא זימנין דייק זימנין
לא דייק ואי הוה דייק הוה משכח
פירכ' הרב פור"ת א"י מילתא דאחיא
צמה ה"ד טרח וכתב לה קרא כמז
מילתא דאחיא צקל וחומר והאי דקאמר
תלמודא ניכתוב רחמנא צהאי ומיתי
אידך מיניה פירוש ומאי צריך קרא
היינו משום דאי בלא מה ה"ד הוה
מזלי למילף הך מלוה מאידך לא הוה
כתב רחמנא קרא כיון דהוה פשוט כל
כך דלא דמי למילתא דאחיא צק"ו
דהוא פשוט יותר: **שבעת ימים** (י)
מא"כ. מופנה הוה משני נדדים גבי
זולב לא איצטריך דאע"ג דרשנין ימים
ולא לילות מיהו לא הוה צריך למיכתב
שבעת כלל דהוה מני למיכתב ושמתת
לפני וגו' צימים והוה לון שבעת
מיותר לג"ש וא"ת ור' אליעזר היכי
דרש ימים ולא לילות כיון דאית ליה
ג"ש הוה גופה נילף מסוכה מה להלן
ימים אפילו לילות אף זולב ימים ואפי'
לילות ויש לומר דלית לן למילף בג"ש
מילתא דלשון ג"ש גופא מוכחא דאינו
כן דימים משמע ולא לילות:

ואי מסוכה שבן נוהגת בציאות
בבימים. משמע דצני למימר
תאמר צמנה שאינה נוהגת צלילות
כבימים אדלרעה עיקר מנחותה צלילה
הראשון שנאמר צערב תאלכו מנחות
(שמות יב) והכי הוה מני למימר שכן
נוהגת צימים וצלילות:

נפקא ליה מביים הכפורים.
וגמרינן מהדדי כדדרשנין
צראש השנה (י) שיהו כל התקיעות
של חודש השביעי שוות כדפירש
צקוטרס ורבנן סברי דלא שייך
לאקשווי אלא לומר סקדר תקיעות

יהיו שוין דלענין סדר תקיעות מיייתי

כל שעסא זמניה הוא. וכיון שיש לו טלית ככל יום שמשעה צלא צליית
עובר צעשה וואפילו מונחת בקופסא הלכך כל יומא רמיא מנחותיה
עליה: הואיל ובידו להפקיין. ונפקי מרשותיה ולא עליה רמיא
חובתיה: אי מעומר ושתי הלחם. וגמר צמה מנינו: ציום ואפילו

כל שעתא ושעתא זמניה הוא אלא אמר רב
נחמן א"ר יצחק ואיתימא רב הונא בריה דרב
יהושע (6) הואיל ובידו להפקיין: אמר מר
לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי
ר"א מנא ליה לר"א הא אי מעומר ושתי
הלחם שכן צורך גבוה אלא אמר קרא ביום
(7) ביום אפילו בשבת ולמאי הלכתא אילימא
לטלטול איצטריך קרא למישרי טלטול
אלא למכשיריו ורבנן ההוא מיבעי ליה ביום
ולא בלילה ור"א ביום ולא בלילה מנא
ליה נפקא ליה במושמתם לפני ה' אלהיכם
שבעת ימים ימים ולא לילות ורבנן איצטריך
ס"ד אמינא נילף שבעת ימים (6) מסוכה מה
להלן בימים ואפילו לילות אף כאן ימים ואפילו
לילות קמ"ל וליכתוב רחמנא בלולב וניתו
הנך ונילפו מיניה משום דאיכא למיפרך
מה ללולב שבן טעון ארבעה מינים: סוכה
וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי
אליעזר מנא ליה לר"א הא אי מעומר ושתי
הלחם שכן צורך גבוה הוא אי מלולב שכן
טעון ארבעה מינים אלא גמר שבעת ימים (8)
מלולב מה להלן מכשיריו דוחין את השבת
אף כאן נמי מכשיריו דוחין את השבת
ולכתוב רחמנא בסוכה וניתו הנך וניגמור
מיניה משום דאיכא למיפרך מה לסוכה שבן
נוהגת בלילות כבימים: מצה וכל מכשיריה
דוחין את השבת דברי ר"א מנא ליה לר"א
הא אי מעומר ושתי הלחם שכן צורך גבוה
אי מלולב שבן טעון ארבעה מינים אי מסוכה
שבן נוהגת בלילות כבימים אלא גמר חמשה
עשר חמשה עשר מחג הסוכות מה להלן
מכשיריה דוחין את השבת אף כאן מכשיריה
דוחין את השבת וליכתוב רחמנא במצה
וניתו הנך וליגמור מיניה משום דאיכא
למיפרך מה למצה שכן נוהגת בנשים
כבאנשים: שופר וכל מכשיריו דוחין את
השבת דברי ר"א מנא ליה לר"א הא אי
מעומר ושתי הלחם שכן צורך גבוה אי
מלולב שבן טעון ארבעה מינים אי מסוכה
שבן נוהגת בלילות כבימים אי ממצה שבן
נוהגת בנשים כבאנשים אלא אמר קרא
(5) יום תרועה יהיה לכם ביום אפילו בשבת
ולמאי אילימא לתקיעה הא (2) תנא דבי
שמואל כל מלאכת עבודה לא תעשו יצתה
תקיעת שופר ורדיית הפת שהיא חכמה
ואינה מלאכה אלא למכשירין ורבנן ההוא

מבעי ליה ביום ולא בלילה ור"א ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה
מביים הכפורים תעבירו שופר בכל ארצכם וגמרי מהדדי וליכתוב רחמנא
בשופר וליתו הנך וליגמרו מיניה מתקיעת שופר דראש השנה ליכא למיגמר
שכן מכנסת זכרונות של ישראל לאביהן שבשמים מתקיעות [שופר] דיוה"כ
ליכא למיגמרי (7) דאמר מר תקעו ב"ד שופר נפטרו עבדים לבתיהם ושדות
חוזרות לבעליהן: (אמר מר) מילה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי
רבי אליעזר מנא ליה לר"א הא אי מכולהו גמר כדאמרין ועוד מה להנך
שבן

לה התם אזל לזמן דיס ודאי לא איתקש דע"כ זמנס אינו שוה שזה צראש חודש וזה צעשור לחודש:
והתניא

צצנת. מדלא כתיב צראשון לדרשא
אחא צכל יום שהוה ראשון לחג:
ולמאי איצטריך לרצוי להאי ואפילו
צצנת אי נימא לטלטול כדמשמע
קרא לקיחה טלטול צעלמא הוא
ועדיין צמתן תורה לא נאסר טלטול
דאיצטריך קרא למישרי להאי: אלא
למכשיריו. דאיסורא דאורייתא הוא:
מה להנן ימים ואפילו לילות. כדלפינן
צצנת סוכה (דף 97 מ.ג.): ולסוכה
רחמנא צולב. דמכשירין דחו:
וניסו. עומר ושתי הלחם מיניה
ולמה ליה צצנתיה צולב: הוא
מלוזב צמה מנינו מלוזב שהוא
מלוה ומכשיריו דוחין אף סוכה שהיא

מלוה ומכשיריה דוחין: **גמר ו' ימים**
כו. וצ"ג אחי ליה. ואע"ג דאיהו
מופנה משני נדדים דהא גבי לולב
חד צצנת ימים הוא דכתיב ודרשינן
לר' אליעזר למעוטי לילות כיון דגלי
רחמנא צעומר ושתי הלחם ולולב
גילו מילתא בעלמא הוא ולא פרכינן
עלה. גימגוס (א) וניסו הנך. עומר ושתי
הלחם מיניה: אי מסוכה שכן נוהגת
צלילות כבימים. ואילו מנא לילה
הראשון חובה ומו לא כדאמרין
צפסקים (דף 97 ק.ב): ונכתוב רחמנא.
צדיא צמנה ונגמרו הנך כוליהו
מיניה: צנשים צצאנשים. כדלפינן
צפסקים (ד' מ.ג.): לא תאלכ עליו
חמץ צצנת ימים וגו' (8) כל שיצנו צבל
תאלכ חמץ ישנו צקוס אכול מנא
וגשים איתנהו צבל תאלכ חמץ דכל
מנחות לא תעשה צין שהזמן גרמא
צין שאין הזמן גרמא חייבות לאפקי
סוכה ולולב דליתנהו צנשים למנחות
עשה שהזמן גרמא היא: ומאי.
האי קרא הי מילתא דתרועה אחא
למישרי צצנת אי לתקיעה לא
איצטריך דאפילו תקיעת הרשות לית
צה איסורא דאורייתא: מלאכס
עבודה. של טורח: וגמרי מהדדי.
צצנת ראש השנה (דף 97 ל.ג.): שאין
תלמוד לומר צצנת השביעי (9) דהא
צצמה קראי כתב לן דיוה"כ צחודש
השביעי מה מ"ל צחודש השביעי שיהו
כל תרועות משל חדש השביעי שוות:
נפטרו עבדים לצפוס. קריאת
דכור דיובל תלויה צה הלכך
חשיבא: אי מצולה. מאחת מכולן:
כדאמרין. איכא למיפרך צכל הנך
חדא דז חומר האמור צה לעיל:
שחס

מבעי ליה ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה
מביים הכפורים תעבירו שופר בכל ארצכם וגמרי מהדדי וליכתוב רחמנא
בשופר וליתו הנך וליגמרו מיניה מתקיעת שופר דראש השנה ליכא למיגמר
שכן מכנסת זכרונות של ישראל לאביהן שבשמים מתקיעות [שופר] דיוה"כ
ליכא למיגמרי (7) דאמר מר תקעו ב"ד שופר נפטרו עבדים לבתיהם ושדות
חוזרות לבעליהן: (אמר מר) מילה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי
רבי אליעזר מנא ליה לר"א הא אי מכולהו גמר כדאמרין ועוד מה להנך
שבן

לה התם אזל לזמן דיס ודאי לא איתקש דע"כ זמנס אינו שוה שזה צראש חודש וזה צעשור לחודש:
והתניא

(א) נתי מוספות מנחות מה.
ד"ה טלית, (ב) סוכה מ.ג.,
(ג) לעיל ק"ח: ע"ש ר"ה ט"ו;
(ד) ר"ה ט"ו: (ה) נדדים ט"ו;
(ו) ויקרא (כה, ו) ע"י
מהר"ם, (ז) כדאיחא צפ"ק
התכלת מה: (ח) (ט) דף 97 ל.ג.

הגהות הב"ח

(א) נתי מילף צצנת ימים
משבעת ימים מסוכה:
(ב) שם אלא גמר צצנת ימים
משבעת ימים מלוזב:
(ג) רש"י ד"ה גמר ו' ימים
וכי גימגוס הס"ד ואמר כך
מ"ה ונכתוב רחמנא
בהדיא בסוכה וימי הנך
עומר ושתי הלחם ולולב
מיניה: (ד) תוס' ד"ה צצנת
ימים משבעת ימים מלוזב
מופנה הוה משני נדדין רבגי
זולב נמי לא איצטריך:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה כל שעתא וכו'
ואפי' מניחת בקופסא. ע"י
מנחות דף מד ע"א תוס'
ד"ה טלית: תוס' ר"ה ס"ב
ק"ח ע"ג מנין זה לעיל דף
ק"ח ע"ג מנין זה הוה
והש"י:

רבינו חננאל

הואיל ובידו להפקיין, פי'
כי הציצית הוא חובת הבגד,
וכיון שהפקיין אינו בגדו,
וכן הבית כיצוד בו.

